

Dumnezeu ascultă și Iartă

Text biblic : 2 Cronici 7:12-22

Versetul de aur

dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele - îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara. 2 Cronici 7:14

Introducere

Textul lecției de astăzi în mare parte este relatat și în 1-2 Regi. Pe alocuri, textul a fost schimbat foarte puțin sau deloc. În 2 Cr 7:12–22 (textul de astăzi) se repetă 1 Regi 9:1–9 aproape cuvânt cu cuvânt. Acest lucru face diferențele dintre texte mai interesante. Una dintre diferențele cheie dintre Regi și Cronici se referă la dinastia Davidică (2 Cr 7:18). Textul nostru de astăzi ne duce înapoi la primul templu și la rugăciunea de dedicare a lui Solomon (6:21-39; comparat cu 1 Regi 8:30–51). Solomon i-a cerut lui Dumnezeu să ierte pe Israel chiar și atunci când păcătoșenia lui l-a determina pe Dumnezeu să ducă la îndeplinire blestemele legământului (Deut28: 15→). Această cerere a pus laolaltă trei concepte importante: monarhia Davidică, templul și pământul (2 Cr 6:4-11). Audiența scriitorului Cronicii se întorsese din captivitatea babiloniană (538 BC) și al doilea templu fusese construit (516 BC). Dar monarhia Davidică nu fusese restabilită. Asta înseamnă că credințioșii lui Dumnezeu pentru poporul Său și promisiunile sale au fost o preocupare arzătoare pentru Iuda.

Contextul lecției

I. Dumnezeu se arată lui Solomon (2 Cr 7:12-16)**A. Afirmația lui Dumnezeu (v 12)**

Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Solomon și alege un loc în care poporul să se închine Domnului. În timp ce 1 Regi 9:2 se referă la visul de mai devreme al lui Solomon la Gabaon, 2 Cronici 7 omite în întregime această referire (1 Regi 3:4-15). Și în măsura în care acest incident este menționat în 2 Cronici, Cronicarul a ales să clarifice că, Cortul Întâlnirii era la Gabaon. Acest lucru este în concordanță cu accentul pus de Cronicar chiar pe templu însuși ca și casă pământească aleasă de Dumnezeu pentru Cortul Întâlnirii (5:7–14; 6:6, 34, 38). Având în vedere promisiunea lui Dumnezeu făcută lui David că unul dintre fiii săi va construi templul (1 Cronici 17:11-13), nu este deloc surprinzător că Domnul a acceptat acest loc ca propria Sa casă.

B. Dumnezeu vede și aude rugăciunile poporului (v 13-16)

Dumnezeu a numit câteva elemente de nenorocire care se vor abate asupra poporului care se depărtează de El Ca și seceta și lăcustele. Faptul ca Dumnezeu a numit poporul: poporul Meu, și încă de două ori reprezintă dorința de apropiere de popor, de o relație bună între Israel și El. Acțiunile enumerate sunt necesare pentru ca oamenii să-și schimbe mintea și să se smerească. În primul rând, smerenia ne face să recunoaștem când am greșit înaintea lui Dumnezeu și unii altora. Opusul său, mândria, „merge înaintea pieirii, și duhul trușă înaintea căderii” (Prov 16:18). În al doilea rând, rugăciunea trebuie să fie în

mod specific de pocăință, dar adevărata ei importanță este în reînnoirea relației cu Domnul.

II. Fi ca tatăl tău David (2 Cronici 7:17-22)**A. vei fi binecuvântat ca și David (v 17-18)**

„Dacă vei umbla” reprezintă metaforic o viață trăită cu Dumnezeu. Când David a păcătuit, s-a smerit, s-a rugat, a căutat fața lui Dumnezeu și s-a întors de la căile sale păcătoase (2 Sam 12:13; 24:10, 14–17; Ps 38; 2 Cr 7:14a). Din acest motiv, vedem din nou și din nou că Dumnezeu nu a luat în seamă păcatele lui David împotriva lui. Scriitorul cărții Cronicilor era foarte conștient de faptul că monarhia Davidică a căzut și, în timp ce scria Cronici, nu exista niciun motiv (din punct de vedere pământesc) să creadă că linia regală va fi restaurată. Scriitorul a atribuit în mod corect eșecul neamului regesc. Pământul și oamenii ar putea să se schimbe, dar ar fi trecut multe secole până când un nou fel de rege din linia lui David va prelua coroana (Ioan 18:33-37). Modul în care Dumnezeu a ales să țină această făgăduință lui David a fost mai mare decât putea anticipa oricine din vremea Cronicarului: Isus va trăi ca om și va fi proslăvit de drept ca rege peste întreaga lume (12:12-16; Apoc 17:14). .

B. Pedepșa pentru popor (v 19-22)

Versetul 19 schimbă direcția de la însuși Solomon la tot poporul. În timp ce păcatul rupe relația dintre Israel și Dumnezeu, rădăcina multor păcate este idolatria - permițând unor zei să ia locul lui Dumnezeu. Căile dumnezeilor falși nu sunt niciodată căile lui Dumnezeu și, de fapt, acești zei imaginari cer adesea sau tolerează răutatea. Închinarea oricărui dumnezeu, cu excepția Domnului, încalcă primele două porunci (Exod 20:2-6) și asigură că un popor va fi condus în continuare să abandoneze legile și poruncile lui Dumnezeu. În timp ce oamenii pot fi trimiși în exil, cu siguranță casa lui Dumnezeu nu putea. Acest lucru este cel mai bine înțeles ca referitor la distrugerea templului care a avut loc în 586 BC., alături de deportarea finală a exilaților în Babilon. Demolarea templului a însemnat plecarea prezenței lui Dumnezeu (Ezec 10:18-19; în contrast cu Ezech 43:1–5).

Exilul lui Israel poate servi ca un exemplu al modului în care Dumnezeu îi disciplinează pe oamenii păcătoși. Și mai rău, distrugerea lor ar fi atât de cunoscută încât ar deveni un fel de enciclopedie pentru a descrie acea nenorocire oribilă.

Acest răspuns subliniază nerecunoștința lui Israel pentru eliberarea sa din Egipt (Exod 12:3-42). Identitatea centrală a lui Israel a venit de la Domnul care i-a ales și i-a eliberat din sclavia egipteană (12:14-20). Închinarea și slujirea altor dumnezei a fost o respingere a ceea ce făcuse Dumnezeu (32:2–8).

CONCLUZII:

În timp ce păcatul are consecințe, adesea îngrozitoare, nici păcatul, nici consecințele lui nu au ultimul cuvânt în relația dintre oamenii aleși și Dumnezeul care îl alege. Chiar și atunci când păcatul pare să fi stricat în întregime planurile lui Dumnezeu – ca și în cazul apostaziei liniei Davidice – ar trebui să ne amintim că promisiunile și planurile lui Dumnezeu merg înainte. Pierderea împărăției lui David a condus la cel mai mare dar dintre toate: mântuirea prin sângele lui Isus, scoțându-ne din păcatul adânc și punându-ne în împărăția lui Dumnezeu.

Noi nu putem anticipa cum va alege Dumnezeu să lucreze prin experiențele noastre „exilice” (Rom 8:28). Totuși, atunci când cerem mila lui Dumnezeu, trebuie să ne amintim de propria noastră responsabilitate: să ne smerim, să facem rugăciuni sincere și să căutăm fața lui Dumnezeu în timp ce ne întoarcem cu spatele la rău. El onorează pocăința noastră atunci când Îl onorăm.

Ce trebuie să memorăm: Pocăiește-te ca să primești iertare și vindecare